

Ad spm. nr. S 321

Fra socialministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Tove Videbæk stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 2003-04, forhandlingerne side 1306, lød således:

Til socialministeren (21/10 03) af:

Tove Videbæk (KRF):

»Vil ministeren redegøre for tiltag til forebyggelse af vold mod børn i Sverige og Norge, samt vurdere i hvilket omfang disse tiltag kan danne model for en styrket indsats på området i Danmark?«

Supplerende svar (19/12 03)

Socialministeren (Henriette Kjær):

Som jeg lovede i min foreløbige besvarelse af spørgsmålet fra 29. oktober 2003 har jeg bedt om materiale fra Norge og Sverige om deres tiltag for at forebygge vold mod børn. Socialministeriet har nu fået svar fra de norske og svenske myndigheder.

Som det fremgår af vedlagte brev fra det norske Barne- og Familiedepartement (ikke optrykt her), har de sociale myndigheder i Norge peget på, at vold mod børn blandt andet forebygges via forældrevejledningsprogrammer, gennem tiltag mod mobning i skolerne, ligesom Norge i hvert politidistrikt har ansat en familievoldskordinator, som både arbejder med vold mod voksne og mod børn.

Det svenske Socialdepartement har henvist til, at de i 1998 nedsatte en parlamentarisk komite, som skulle udrede spørgsmål om børnemishandling. På denne baggrund er komiteen fremkommet med en række forslag til store og små initiativer. Initiativerne er rettet bredt mod institutioner og fagpersoner, som kan tænkes at komme i berøring med problematikken. Som eksempler kan nævnes, at det bl.a. foreslås at sikre, at fx medicinstudierende, lærerstuderende og sygeplejerskestuderende får viden om børn og børns normale udvikling. Komiteen foreslår endvidere, at der via forskning opnås mere viden om børnemishandling, så denne viden kan bruges i det forebyggende arbejde. Komiteen har også selv lavet oplysningsmaterialer til bl.a. forældre og fagpersoner.

Det er ikke min opfattelse, at Norges eller Sveriges tiltag umiddelbart kan danne model for

en styrket indsats på området i Danmark. Men de to landes tilbagemeldinger vil naturligvis indgå i mine løbende overvejelser omkring, hvordan vi kan blive bedre til at forebygge vold mod børn.

SFI er som bekendt i færd med at lave en undersøgelse omkring vold mod børn i Danmark. Det er min forventning, at denne undersøgelse ligeledes kan bidrage med viden om, hvordan vi kan skabe en bedre indsats for at forebygge vold mod børn i Danmark.

Spm. nr. S 863

Til justitsministeren (24/11 03) af:

Tove Videbæk (KD):

»Vil ministeren overveje at ændre lovgivningen, således at et voldsoffer kan få økonomisk kompensation, hvis offeret på grund af voldsomme omstændigheder ved røveri eller lignende i boligen er for angst til efterfølgende at anvende sin egen bolig og derfor må finde midlertidige alternativer og/eller skille sig af med sin bolig?«

Begrundelse

Ifølge Jydske Vestkysten (bl.a. den 21. november 2003) blev en 66-årig mand bosiddende i Ådum den 19. maj 2003 udsat for et røveri på sin ejendom på Tøstrupvej. Manden er hårdt ramt både psykisk og økonomisk som følge af røveriet, og han er ikke psykisk i stand til at bo på sin ejendom. Derfor har han siden røveriet i perioder boet på hotel og har efterfølgende anskaffet sig en lejlighed i Tarm. Manden har således udover selve røveriet lidt stort økonomisk tab som direkte konsekvens af røveriet – bl.a. på grund af skader på ejendommen, ødelagt indbo og ekstraudgifter til hotel og husleje. I retten afviste de fire dømte røveres advokater alle krav på nær en regning på 2.700 kr. til reparation af et vindue, og dommeren henviste den 66-årige til civilt søgsmål.

Svar (10/12 03)

Justitsministeren (Lene Espersen):

Efter almindelige erstatningsretlige regler vil ofre for forbrydelser som udgangspunkt have